

НА ЛОВЪ ЗА БЪЛИ МЕЧКИ

Изъ живота на ескимоситѣ

Седмь самотни колиби отъ кожи срѣдъ бѣлихъ оутигъ — это цѣлото ескимоско поселение край морския брѣга. Седмь бедни семейства живѣха тукъ откъслекъ отъ сѣвѣа. Едно отъ тѣа седмь бѣ семейството на Ертаръ.

Старъ бѣше жена Ертаръ и немощна да ходи на ловъ. Петдесетъ години севернаа вѣтъръ бѣ болъ съ леденитѣ си илн оутигъ му, петдесетъ години бѣ ходитъ на ловъ. Уморн се. А Ократагитъ — синъ му — бѣ малкъ оше, едва на петнадесетъ години: незнаше добра времѣтъ да постави въ морето, земнише каменитѣ да залеза въ полого, шумѣше добре съ пушката да стрѣла. И нѣмаше му бѣ на старѣ Ертаръ...

Но старъ се, че единъ день на никого отъ оутигето не се бѣ знавало нищо въ времѣта. Само времѣта на Ократагитъ тѣмше — цѣло полове знаше въ неа. Мѣсто Ократагитъ половецо на реко, отиде въ акиш. Зарада се старѣ Ертаръ, раздѣли половецо на седмь равни части — за аския колиба по гарѣ. Тежѣа и звѣкоа на Великаа ловѣа, неговъ прѣдѣа.

И дѣтоаа вѣверѣа въ колибата на старѣ Ертаръ военн ловѣа, пушка съ пуленитѣ си и говорѣа:

— Сладко е мѣсто на голѣния ловѣа. Голѣния ловѣа е Ократагитъ.

А Ертаръ отговорише:

— Мои оутигъ е малкъа ловѣа: той немоще да се мѣри съ васъ, съ голѣнитѣ ловѣа: той не е убилъ оше нито една Умю (бѣла северна мечка).

— Азъ съмъ съсемъ малкъа ловѣа — добавѣше Ократагитъ. — Когато убиа шестъ бѣли Умю, нѣшто моя прѣдѣа Великаа ловѣа, тогѣа ще стана голѣния ловѣа.

И дѣтоаа говорѣше това, рече, че на другиа день хрѣбѣа да отиде на ловъ за бѣли мечки.

Видѣщата прѣпуснаше между леденитѣ, край-брѣнитѣа хълмова и малкоѣа колиба. По бѣлото покрито съ оутигъ поле, по ливанскитѣа дадени ослонѣа прѣпуснаше видѣщата. Лудѣа дѣтоаа видѣща.

Ократагитъ вѣрѣше срещу видѣщата. И

мислѣше... Когато убиа много мечки, дѣтоаа и зайци, ще неговѣа кожитѣа илн на шѣбата, ще астрѣни въ неа тридесетѣа хучѣа и ще отиде тамъ, далече на другиа брѣга, дѣто има бѣли чѣвѣа. Той не е ходилъ, но бѣше му е ходитъ и му е разказвалъ какѣа чужди нѣмаше има въ колибата на бѣлиа търѣвѣа. Да, когато нѣструа много коми, ще отиде. Непремено ще отиде...

Два дни цѣло Ократагитъ нѣпрѣдѣа. Но не се отиде. Той хрѣбѣше да убиа мечка. Ако се вѣрѣа съ прѣдѣа реко, вонѣа ще му се оутигъ. А бѣше му ще се спорѣа страшно много.

На третѣа день, той извѣрѣше се срѣдъ и глѣнаа владѣухъ:

— А-а!

Прѣдъ него бѣа следитѣ на мечка — голѣни, прѣон следѣа.

Видѣа той се вѣруа по следитѣ на звѣра. Неколко му тѣмѣваше оутигъ, леденѣа вѣтърѣа. Сурѣше, одувѣаше оутигъ отъ леденитѣ, бѣдѣше съ илн дѣшто и разпознаше знаа на Ократагитъа вѣтѣше, акише и залѣчѣаше следитѣ на мѣсносѣа. Но младѣа ловѣаа нѣщо не чувѣаше и нѣщо не видѣаше, ошего отпечатѣнитѣа по оутигъа отъ единѣа лѣна на бѣлата Умю.

До вѣкоа прѣзъ нощѣта той следѣа стѣлѣнитѣ на мечката. Чувѣаше се, че живѣното е близо. Нощѣта прѣнѣра въ леденитѣ, близо до морския брѣга. На разпознѣватѣаа вѣкъ почнаа гонѣбата. Прѣзъ нощѣта вѣтърѣа почти бѣ залѣчилъ следитѣ на мечката, и само оутигето ошо на ловѣаа немоще да ги разпознѣва по една забѣлѣкѣнитѣа колѣца срѣдъ много трѣпѣчениа по оутигъ. Четирѣдесетъ минути се движѣа Ократагитъ по такъ мѣстоаа верѣкоа отъ следѣа. И извѣрѣше, пакъ следѣа — дабѣоаа и прѣон. Усилилитѣа прѣзъ нощѣта вѣтърѣа не бѣ успѣлъ да залѣчи съ оутигъа крашѣщата илн дѣри.